

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 7Svk/29/2022
Identifikačné číslo spisu: 6020200493
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:6020200493.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD., a členov senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M., a Mgr. Petra Macha, PhD. (spravodajca), v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): Krajská prokuratúra Banská Bystrica, so sídlom Partizánska cesta 1, Banská Bystrica, proti žalovanému: Slovenská inšpekcia životného prostredia, Inšpektorát životného prostredia Banská Bystrica, so sídlom Jegorovova 29B, Banská Bystrica, za účasti ďalších účastníkov konania: 1/ Ján Mikulčík-MTM, s miestom podnikania Lieskovská cesta 4743, Zvolen, IČO: 10 922 016, zastúpený: URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, 2/ Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdková 36, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 3397301817/4868-17679/Huť. Z 31. mája 2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 74S/28/2020-196 z 26. januára 2022, ECLI:SK:KSBB:2022:6020200493.1, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov kasačného konania.

O d ô v o d n e n i e

Odôvodnenie

I. Administratívne konanie a konanie o proteste prokurátora

1. Rozhodnutím žalovaného č. 3397301817/4868-17679/Huť. z 31.05.2017 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“) bola ďalšiemu účastníkovi konania 1/ C. G. podľa § 9, § 10 zákona č. 525/2003 Z. z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s § 64 ods. 1 písm. b/, § 66 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej „zákon o ochrane prírody a krajiny“ alebo „zákon č. 543/2002 Z. z.“) uložená pokuta 1000,- € za to, „že vyrúbal v januári 2017 bez splnenia podmienok uvedených v § 47 ods. 8 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len zákon č. 543/2002 Z. z.) náletové dreviny, ktoré rástli mimo lesa na parcele KNC č. XXX/X a XXX/X v k. ú. L. (TTP) na území, na ktorom platí prvý stupeň ochrany

podľa § 12 zákona č. 543/2002 Z. z., a to 2 brezy (*Betula sp.*) s obvodom kmeňov 82 cm a 85 cm vo výške 130 cm nad zemou po prepočítaní hodnôt nameraných na pni podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 34 k vyhláske MŽP SR č. 24/2003 Z.z., ktorou vykonáva zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len vyhláska), 5 vrb (*Salix sp.*) s obvodmi kmeňov od 82 cm do 200 cm vo výške 130 cm nad zemou po prepočítaní hodnôt nameraných na pni podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 34 k vyhláske, 10 čerešní (*Cerasus sp.*) s obvodmi kmeňov od 80 cm do 129 cm, vo výške 130 cm na zemou, po prepočítaní hodnôt nameraných na pni podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 34 k vyhláske, 19 dubov (*Quercus sp.*) s obvodmi kmeňov od 83 cm do 204 cm, vo výške 130 cm nad zemou, po prepočítaní hodnôt nameraných na pni podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 34 k vyhláske, 12 bukov lesných (*Fagus sylvatica sp.*) s obvodmi kmeňov od 81 cm do 146 cm vo výške 130cm nad zemou po prepočítaní hodnôt nameraných na pni podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 34 k vyhláske a 118 borovic lesných (*Pinus sylvestris sp.*) s obvodmi kmeňov od 81 cm do 166 cm vo výške 130 cm nad zemou po prepočítaní hodnôt nameraných na pni podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 34 k vyhláske, pričom tieto dreviny neboli označené orgánom ochrany prírody a na požiadanie inšpekcie nepredložil právoplatné rozhodnutie orgánu ochrany prírody o súhlase na výrub týchto drevín podľa § 47 ods. 3 zák. č. 543/2002 Z. z., teda za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil tým, že vyrúbal dreviny bez splnenia podmienok podľa § 47 ods. 8 zák. č. 543/2002 Z. z., a teda za iný správny delikt podľa § 90 ods. 3 písm. l/ zák. č. 543/2002 Z. z.“.

2. Prokurátorka Krajskej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej „žalobca“) protestom prokurátora z 04.06.2020 napadla preskúmané rozhodnutie, a navrhla jeho zrušenie.

3. Žalovaný rozhodnutím číslo: 5503/45-3/2020-24 816/2020 z 04.08.2020 protestu prokurátora vyhovel a preskúmané rozhodnutie zrušil.

4. Na základe odvolania ďalšieho účastníka konania 1/ Slovenská inšpekcia životného prostredia, ústredie, ako odvolací orgán, rozhodnutím číslo: 3397001720/8768-34066 zo 14.10.2020 zrušil toto rozhodnutie o vyhovení protestu prokurátora.

II. Konanie pred správnym súdom

5. Následne sa žalobca na Krajskom súde v Banskej Bystrici domáhal zrušenia preskúmaného rozhodnutia správnou žalobou podľa § 178 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej „SSP“), tvrdiac okrem iného nedostatky opisu skutku vo formulácii skutkovej vety, nedostatočne zistený skutkový stav veci pre nezistenie spoločenskej hodnoty nezákonne vyrúbaných drevín a nesprávne právne posúdenie veci žalovaným, najmä v tom smere, či ide o správny delikt, alebo je pravdepodobné, že skutok naplnil zákonné znaky trestného činu. Mal za to, že týmto skutkom sa mali zaoberať orgány činné v trestnom konaní, čomu však v dôsledku preskúmaného rozsudku bráni prekážka ne bis in idem.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej „správny súd“) rozsudkom č. k. 74S/28/2020-196 z 26. januára 2022, ECLI:SK:KSBB:2022:6020200493.1 (ďalej „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vo vzťahu k jednotlivým žalobným bodom uviedol okrem iného aj to, že administratívne konanie zavŕšené preskúmaným rozhodnutím sa netýkalo výrubu stromov s objemom kmeňov od 40 cm do 80 cm vo výške 130 cm nad zemou, a vo veci nejde o nečinnosť žalobu; identifikácia miesta spáchania správneho deliktu uvedením parciel registra „C“ je jasná a zrozumiteľná, pričom skutok bol identifikovaný tak, že nepripúšťa zámenu; vo výroku rozhodnutia o uložení pokuty za správny delikt nie je potrebné uvádzať samostatne výrok o vine, pretože zavinenie nie je znakom skutkovej podstaty; skutkový stav bol dostatočne zistený na účely posúdenia, či bola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty správneho deliktu, aj pokiaľ ide o závažnosť konania a následku, pričom nebolo nevyhnutné vyčíslit' spoločenskú hodnotu vyrúbaných drevín, keď bolo

vykonaný dozor miestnym zisťovaním a vychádzala z odborného stanoviska Štátnej ochrany prírody, Správa CHKO Poľana.

7. Ďalej správny súd uviedol, že nepatrí do kompetencie žalovaného vyhľadávať a zisťovať, či bol spáchaný trestný čin, ale posúdenie správneho deliktu; pričom konkrétne protiprávne konanie môže súčasne napĺňať objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu ako aj správneho deliktu. Dôvodom pre zrušenie preskúmaného rozhodnutia podľa správneho súdu môže byť iba zistená nezákonnosť, ale nemôže ním byť tvrdenie sťažovateľa, že administratívne rozhodnutie bráni trestnému konaniu pre ten istý skutok.

III. Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

Kasačná sťažnosť

8. Žalobca (sťažovateľ) kasačnou sťažnosťou navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že sa zruší preskúmané rozhodnutie, a vec sa žalovanému vráti na ďalšie konanie.

9. Sťažovateľ tvrdil, že správny súd vec nesprávne právne posúdil (sťažnostný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP), keď vychádzal z nesprávnej aplikácie právnych predpisov, predovšetkým § 3 ods. 1, ods. 4, ods. 5, § 32 ods. 1, ods. 2, § 34 ods. 1, § 46 Správneho poriadku, § 90 ods. 3 písm. l), § 91 ods. 1, § 95 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny, a tiež, že správny súd zo skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Sťažovateľ namietal proti záveru správneho súdu, že žalovaný nebol povinný zisťovať spoločenskú hodnotu nezákonne vyrúbaných drevín. Sťažovateľ tvrdil opak s tým, že keby táto povinnosť bola splnená, nemohol by žalovaný dospieť k záveru, že skutok je správnym deliktom. Podľa sťažovateľa sa žalovaný vyhol splneniu tejto povinnosti tým, že vyžiadal od príslušného orgánu výlučne stanovisko, v ktorom žiadal uviesť, aké typy lúčnych a pasienkových biotopov sa nachádzajú v danej oblasti, či je na dotknutých pozemkoch evidovaných výskyt biotopov národného alebo európskeho významu, prípadne chránených druhov rastlín a živočíchov, a aký mal uskutočnený výrub drevín vplyv na okolité prírodné prostredie. Z tohto stanoviska však podľa sťažovateľa nevyplývalo, že nelegálnym výrubom stromov nevznikla škoda, ani že nie je potrebné určiť spoločenskú hodnotu nelegálne vyrúbaných drevín. Správny súd sa podľa sťažovateľa s týmto porušením povinnosti žalovaného nijako nevysporiadal. Tvrdil, že už zo samotného opisu skutku a množstva nezákonne vyrúbaných drevín je zrejmé, že skutok svojou závažnosťou a rozsahom môže napĺňať zákonné znaky trestného činu.

11. Sťažovateľ tvrdil, že ak konanie napĺňa zákonné znaky trestného činu a súčasne správneho deliktu, má prednosť zodpovednosť za trestný čin a zodpovednosť za správny delikt je subsidiárna. Podľa sťažovateľa sa správny súd s touto námietkou riadne nevysporiadal, keď reagoval len tvrdením, že je nepresné tvrdenie sťažovateľa, že pokiaľ je určité konanie trestným činom, nemôže byť zároveň aj správnym deliktom.

12. Sťažovateľ argumentoval, že pre spáchanie trestného činu aj správneho deliktu je nevyhnutné naplniť všetky znaky skutkovej podstaty deliktu aj jeho materiálny znak. Poukazoval na následok posudzovaného protiprávneho konania (vyrúbanie viac ako 300 stromov) ako na súčasť objektívnej stránky skutkovej podstaty. Mal za to, že formálne mohli byť naplnené znaky skutkovej podstaty správneho deliktu, avšak materiálny znak nasvedčoval spáchaniu trestného činu. Tvrdenie správneho súdu, že to isté konanie môže byť zároveň trestným činom i správnym deliktom, je podľa sťažovateľa zjednodušené a nepresné.

13. Sťažovateľ tvrdil, že keby v administratívnom trestaní nebolo potrebné zisťovať materiálny znak protiprávneho konania, došlo by k absurdnému záveru, že pri takmer každom protispoločenskom konaní by bolo možné postihnúť jeho páchatel'a v administratívnom konaní, hoci jeho konanie by napĺňalo znaky hoci aj kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu. Podľa sťažovateľa by záviselo len na ľubovôli administratívneho orgánu, či výhodu administratívneho postihu konkrétnemu

páchateľovi poskytne alebo nie, respektíve od náhody, či vo veci začali konať orgány činné v trestnom konaní alebo administratívne orgány. Tvrdil, že takýto výklad právnych predpisov nemôže byť ústavne konformný, pretože významným spôsobom popiera princíp rovnosti pred zákonom.

14. Pokračoval úvahou, že práve preto, aby nedochádzalo k takýmto absurdným situáciám, zákon uložil aj žalovanému v súlade so zásadou materiálnej pravdy povinnosť zisťovať presne a úplne skutočný stav veci. Sťažovateľ nespochybnil, že existujú prípady, kedy hranica medzi trestným činom a správnym deliktom môže byť sporná, čo však nie je posudzovaný prípad. Tvrdil, že aj bez určenia spoločenskej hodnoty nelegálne vyrúbaných drevín muselo byť žalovanému zrejmé vzhľadom na následok protiprávneho konania, jeho závažnosť a rozsah, že konanie je potrebné posúdiť v trestnom konaní. Inak by administratívny orgán mohol kedykoľvek svojvoľne rozhodnúť o skutku bez ohľadu na to, že ide o skutok, ktorý má byť posudzovaný ako trestný čin, a prisvojením si tohto oprávnenia by tak znemožnil o skutku rozhodnúť orgánom činným v trestnom konaní. Sťažovateľ trval na tom, že bez zistenia spoločenskej hodnoty nelegálne vyrúbaných drevín, respektíve bez jej presného vyčíslenia žalovaný nemohol riadne, v súlade so zákonom, posúdiť naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty správneho deliktu.

15. Vo vzťahu ku konštatovaniu súdu, že predmetom administratívneho konania nebol výrub stromov s obvodom kmeňa do 80 centimetrov, meraného vo výške 130 centimetrov nad zemou, a preto nemohol byť ani predmetom súdneho prieskumu, sťažovateľ uviedol, že ide o jeden skutok páchatel'a a protiprávne konanie spáchané jedným skutkom musí byť posudzované v jednom a nie viacerých samostatných administratívnych alebo súdnych konaniach, obdobne ako v trestnom konaní. Sťažovateľ tvrdil, že ide o správne trestanie, kde sa uplatňujú základné zásady trestného konania, rozhoduje sa o skutku v jednom konaní; tvrdil, že tu nejde o všeobecné administratívne konanie, v ktorom by administratívny orgán nekonal o nejakej časti predmetu konania.

16. Uviedol, že žalovaný sa (v odôvodnení) zaoberal aj týmto konaním, avšak v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia ho nepovažoval za protiprávne. Sťažovateľ uviedol, že konštatovanie o nesprávnom právnom posúdení výrubu stromov s obvodom kmeňa do 80 centimetrov iba dokreslovalo celkovú nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, vzhľadom na skutočnosť, že celý skutok mal byť správne posudzovaný ako trestný čin, čomu však bráni zásada ne bis in idem.

17. Vo vzťahu k výroku preskúmaného rozhodnutia a právneho záveru súdu, že nemuselo obsahovať výrok o vine, sťažovateľ uviedol, že výrokom o vine konajúci orgán konštatuje naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty deliktu. Podľa sťažovateľ'a skutočnosť, že na spáchanie správneho deliktu zákon nevyžaduje zavinenie, neznamená, že rozhodnutie nemusí obsahovať výrok o vine. Vzhľadom na základnú zásadu „bez viny niet trestu“ by potom názor správneho súdu viedol k záveru, že žalovaný nebol ani oprávnený uložiť sankciu. K zásadám, ktoré sa musia používať pri správnom trestaní, citoval z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.11.2018 sp. zn. 7Asan/25/2017.

18. Sťažovateľ tiež namietal proti právnomu názoru správneho súdu, že pre identifikáciu miesta postačilo uviesť parcely registra C, pre ktoré nie sú založené listy vlastníctva. Podľa sťažovateľ'a tieto parcely registra C neexistujú, sú len fiktívne, nie sú k nim určené právne vzťahy, v dôsledku čoho nebolo možné ani identifikovať poškodené osoby, keďže škodu predstavuje nielen spoločenská hodnota drevín, ale hodnota drevnej hmoty. Podľa sťažovateľ'a správny súd mylne uviedol, že označenie miesta spáchania správneho deliktu je súladné s tým, ako sú pozemky registrované v katastri nehnuteľností. Tieto parcely registra C podľa sťažovateľ'a nie sú registrované v katastri nehnuteľností.

Vyjadrenie žalovaného

19. Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť. S poukazom na svoje predchádzajúce vyjadrenia uviedol, že skutkový stav bol spoľahlivo zistený a preukázaný v súlade so zásadou materiálnej pravdy, pričom z pohľadu zisťovania skutkového stavu nebola dôležitá iba

spoločenská hodnota vyrúbaných drevín, ale aj okolnosti, za ktorých k výrubu došlo. Preto žalovaný bol povinný zohľadniť, že ďalší účastník konania 1 (pán G.) nemal úmysel porušiť právny predpis; že platnosť rozhodnutia Mesta Zvolen v dôsledku zmeny právnej úpravy nezanikla; že zamestnankyňa mesta Zvolen uviedla pána G. do omylu, keď sa s ním na osobnej obhliadke dohodla, že sa výrub bude týkať stromov s obvodom do 100 centimetrov; musel prihliadať aj na odborné stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky zo dňa 04.04.2017, ktoré vo vzťahu k rozsahu poškodenia a závažnosti považuje tento výrub za nepatrný, dokonca prospešný; a odôvodnenie rozhodnutia Mesta Zvolen.

20. Žalovaný nespochybnil dôležitosť vyčíslenia spoločenskej hodnoty vyrúbaných drevín, nejde však podľa neho o jediné kritérium dôležité z pohľadu ochrany životného prostredia. Samotné vysoké vyčíslenie spoločenskej hodnoty drevín podľa neho nemusí znamenať, že výrub je z pohľadu životného prostredia škodlivý. Poukazoval na to, že niekedy aj nelegálny výrub veľkého množstva drevín nemusí mať nevyhnutne nepriaznivý následok na životné prostredie, keď takéto dreviny spôsobujú nezvratné zmeny druhového zloženia biotopov a zmeny typické krajinného rázu. S ohľadom na stanovisko štátnej ochrany prírody, v ktorom bolo uvedené, že výrub sa dá hodnotiť pozitívne, žalovaný nepovažoval za dôležité osobitne požadovať vyčíslenie spoločenskej hodnoty vyrúbaných drevín; a toto vyčíslenie podľa neho ani nie je znakom skutkovej podstaty iného správneho deliktu, preto nie je povinnosťou žalovaného ju vyčísl'ovať v takomto konaní. Ďalej tvrdil, že skutková podstata trestného činu podľa § 306 ods. 1 Trestného zákona predpokladá spôsobenie škodlivého následku, no škodlivý následok nemožno stotožňovať s vyčíslenou sumou spoločenskej hodnoty vyrúbaných drevín; a vyjadril aj pochybnosť o naplnení subjektívnej stránky trestného činu, pretože pán G. nemal v úmysle konať v rozpore s právnymi predpismi.

Replika sťažovateľa

21. Sťažovateľ v ďalšom vyjadrení okrem iného uviedol, že § 95 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny exemplifikatívne upravuje prípady, kedy sa má zohľadňovať spoločenská hodnota, pričom zákonodarca určil prípady, kedy je nevyhnutné zohľadňovať spoločenskú hodnotu. Opakoval, že bez určenia spoločenskej hodnoty nemožno považovať skutkový stav veci za riadne zistený.

IV. Posúdenie veci kasačným súdom

22. Táto vec bola po predložení kasačnému súdu pridelená do senátu 7S. Počas kasačného konania nadobudol účinnosť Rozvrh práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 v znení opatrenia č. 5. Podľa § 27c písm. A rozvrhu práce v znení účinnom od 1. júla 2023 bola vec náhodným výberom prerozdelená do senátu č. 5 Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku pod pôvodnou spisovou značkou.

23. Po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), a má predpísané náležitosti (§ 57, § 445 SSP), kasačný súd preskúmal v medziach kasačných bodov napadnutý rozsudok, a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozsudok bol po predchádzajúcom oznámení termínu na úradnej tabuli a webe súdu vyhlásený dňa 31.01.2024.

24. Kasačný súd z podaní sťažovateľa vyrozumel, že hlavným motívom jeho snahy o zrušenie preskúmaného rozhodnutia je jeho podozrenie, že pán G. spáchal trestný čin, a pokuta uložená preskúmaným rozhodnutím bráni v jeho trestnom stíhaní. K tejto argumentácii sa sťažovateľ opakovane vracal, napríklad pri tvrdení, že keby žalovaný zistil skutočný rozsah škody (spoločenskú hodnotu vyrúbaných drevín), postúpil by vec orgánom činným v trestnom konaní, alebo pri vysvetľovaní o absurdnosti a neutržateľnosti názoru správneho súdu o možnom súbehu správneho deliktu a trestného činu.

25. Kasačný súd rozumie obavám sťažovateľa a nijako nespochybňuje záujem spoločnosti na trestnoprávnej ochrane niektorých záujmov, vrátane ochrany prírody a životného prostredia. Zároveň však treba poukázať na to, že žalovaný ako orgán verejnej správy je obdobne ako prokurátori viazaný zásadami legality a oficiality. Argumentácia sťažovateľa, že je vylúčené, aby zároveň išlo o trestný čin aj o iný správny delikt, rovnako ako tvrdenie o tom, že keby bol riadne zistený skutkový stav, žalovaný by nekonal (po zistení, že ide/môže ísť o trestný čin) vo veci uloženia pokuty, je zaujímavá tým, že nie je podložená odkazom na žiadne ustanovenie právneho predpisu. Takéto ustanovenia ani právne princípy neidentifikoval ani kasačný súd, a preto nevidno, v čom mal pochybiť správny súd, keď tieto žalobné body považoval za nedôvodné. Žalovaný nekonal o priestupku, ktorého legálna definícia vylučuje takýto súbeh s trestným činom (§ 2 ods. 1 zákona o priestupkoch).

26. Je zaiste na úvahu, či by nebolo vhodné, aby zákonodarca takto negatívne vymedzil aj (aspoň niektoré) iné správne delikty; alebo aby do príslušných procesno-právnych predpisov zakotvil určitý mechanizmus na zabránenie sťažovateľom namietnutých následkov. Žalovaný však bol povinný riadiť sa platným právnym stavom, a ani správny súd nie je oprávnený si takéto pravidlá sám tvoriť. Ďalej, v súdnej veci neprislúcha správne súdu ani žalovanému, aby rozhodol o tom, či došlo k spáchaniu trestného činu; a potom, správny súd sa nemýlil, keď poukázal na to, že zákon nevylučuje, aby bol čin, za ktorý bola uložená ďalšiemu účastníkovi konania pokuta, zároveň iným správnym deliktom aj trestným činom. Napokon, Trestný poriadok počíta v § 215 ods. 1 aj s takouto situáciou.

27. Vec sa javí tak, že žalovaný sa riadil ustanovením § 3 ods. 4 Správneho poriadku, podľa ktorého „Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. [...] Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.“ Vec patrila do jeho právomoci (príslušnosti), i keď sťažovateľ tvrdil, že sa mala riešiť v trestnom konaní.

28. Podľa § 90 ods. 3 písm. l/ zákona o ochrane prírody a krajiny „Pokutu do 33 193,91 eura a prepadnutie veci môže orgán ochrany prírody uložiť podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorá sa dopustí protiprávneho konania tým, že vyrúbe, objedná výrub alebo dá pokyn na výrub dreviny alebo chráneného stromu (§ 49 ods. 3) bez splnenia podmienok podľa § 47 ods. 8, [...]“. Hoci v zmysle § 3 ods. 2 Trestného poriadku sú štátne orgány povinné bez meškania oznamovať orgánom činným v trestnom konaní skutočnosti nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, ani prípadné takéto oznámenie zo strany žalovaného by bez osobitného ustanovenia právneho poriadku nemalo viesť k tomu, že príslušný správny orgán prestane vzápätí uplatňovať svoju právomoc. Napokon nemožno ani obísť, že žalovaný považoval konanie pána G. za síce správny delikt, ale nízkej závažnosti, čo sa prejavilo aj na výške pokuty a jej odôvodnení. V okolnostiach veci nie je nezaujímavá argumentácia žalovaného, že pri zohľadnení zistených skutočností sa dokonca konanie pokutovaného pri odstraňovaní náletových drevín javilo ako prospešné pre ochranu prírody; preto by mohlo byť pochopiteľné, keby žalovaný v posudzovanom čine (hoci aj mylne) nevidel trestný čin.

29. V zmysle § 91 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny „pri určení výšky pokuty za iný správny delikt sa prihliadne na jeho závažnosť, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky vrátane vzniknutej ujmy, na rozsah a mieru hrozacej ujmy alebo ohrozenej spoločenskej hodnoty (§ 95) a na okolnosti, za ktorých bol spáchaný.“ Napriek nevyčísleniu spoločenskej hodnoty drevín, proti čomu brojil sťažovateľ, žalovaný obstaral dostatočné podklady pre svoje rozhodnutie, a práve v dôsledku takto zistených skutočností dospel k rozhodnutiu uložiť pokutu pri dolnej hranici sadzby. V takejto situácii je sťažovateľova striktná požiadavka na vyčíslenie spoločenskej hodnoty drevín (pri absencii ktorej je údajne preskúmané rozhodnutie nezákonné) žalovaným nepatrične formalistická, keď je zrejmé, že v úvahách žalovaného aj pri poznaní skutočného rozsahu výrubu (ten bol zistený jeho dozornou činnosťou) zohrávali podstatnú rolu zistenia o faktickom pozitívnom efekte výrubu na ciele sledované ochranou prírody a krajiny, zjednodušene povedané, na zachovanie pôvodných biotopov a biodiverzity. Povinnosťou žalovaného bolo presné a úplné zistenie skutočného stavu veci, vo vzťahu k predmetu konania, teda preukázaniu spáchania správneho deliktu a jeho následkov. Znakom skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 90 ods. 3 písm. l/ zákona o ochrane prírody a krajiny nie je výška spoločenskej hodnoty vyrúbaných drevín, a výška pokuty bola riadne odôvodnená. Tieto úvahy

už rozvinul správny súd v bode 61 a sťažnostné body kasačný súd nepresvedčili, aby ich považoval za nesprávne.

30. Uvádzanie samostatného výroku o vine, čoho sa domáhal sťažovateľ, nie je štandardom pri ukladaní sankcií za iné správne delikty, Správny poriadok ani zákon o ochrane prírody a krajiny takúto náležitosť rozhodnutia nepredpisuje. Konštatovanie o spáchaní deliktu je v preskúvanom rozhodnutí riadne obsiahnuté v tzv. skutkovej vete, čím sa napĺňajú požiadavky na jednoznačné a nezameniteľné vymedzenie skutku. Uvedenie parciel registra „C“, ktoré sú evidované v katastrálnej mape (bez ohľadu na to, či k nim existujú listy vlastníctva), je objektívnym a dostatočne presným vymedzením miesta spáchania protiprávneho činu, ktorý vylučuje nejednoznačnosť pri posudzovaní identity skutku.

31. Sťažnostný bod vo vzťahu k nezahrnutiu výrubu stromov s obvodom do 80 cm je taktiež nedôvodný, pretože správne konanie sa viedlo (aj v zmysle upovedomenia o jeho začatí) iba vo vzťahu k výrubu drevín identifikovaných v oznámení o začatí administratívneho konania. Dá sa súhlasiť s názorom správneho súdu, ktorý v podstate uviedol, že sa pri prieskume rozhodnutia nemôže zaoberať tým, čo nebolo predmetom administratívneho konania.

32. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa osobitného ustanovenia § 170 písm. c) SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP, pretože konanie sa začalo na základe žaloby prokurátora.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.